

FAMILIEOPSTELLING

Kluun

Familieopstelling

Roman

LEBOWSKI PUBLISHERS
AMSTERDAM 2020

© Kluun, 2020

© Lebowski Publishers, Amsterdam 2020

Omslagontwerp: Riesenkind, 's-Hertogenbosch

Auteursfoto: Yvette Kulkens, Amsterdam

Foto Petrus Donders: Melanie van de Klundert

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 4528 6

ISBN 978 90 488 4529 3 (e-book)

NUR 301

www.lebowskipublishers.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski Publishers is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Meld je aan voor de nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van de nieuwste boeken van Lebowski Publishers via www.lebowskipublishers.nl/nieuwsbrief

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Vur ons Melaan

*Well if I had one wish for you
In this god forsaken world, kid
It'd be that your mistakes will be your own
That your sins will be your own*

Bruce Springsteen, 'Long Time Comin'" (2005)

*Living in the love of the common people
Smiles from the heart of a family man
Daddy's gonna buy you a dream to cling to
Mama's gonna love you just as much as she can
And she can*

Paul Young, 'Love of the Common People' (1983)

Petrus (Peerke) Donders (1809-1887) was een Tilburgse weldoener. Hij werd in 1982 zalig verklaard door Paus Johannes Paulus II. Zijn standbeeld staat op de hoek van het Wilhelminapark. Als kind kwam ik er altijd langs als we naar oma gingen. Peerke werkte met leprapatiënten op de plantage Batavia in Suriname, bouwde huizen voor indianen in de binnenlanden, gaf eten aan arme en zieke mensen en genas in 1927, veertig jaar na zijn dood, in Tilburg en passant nog even een kind van botkanker.

Peerke kon dat allemaal, zo leerde ik op de Rooms-Katholieke Basisschool De Hasselt in Tilburg, omdat hij in God geloofde.

Dat vond mijn vader flauwekul. Van dat wonder met het kindje geloofde hij 'ginne flikker' en die hele zaligverklaring 'door zo'n langjurk meej 'n gek petje' kon hem gestolen worden. Peerke Donders was gewoon 'unne goeie meens'.

Mijn moeder beaamde dat: Peerke deed die dingen gewoon omdat hij lief wilde zijn.

Lief zijn, gewoon dat.

I

Knackered Cow

Het is al licht als ik wakker word. Maud ligt niet naast me, maar zit in een witte Soho-badjas aan het tafeltje bij het raam. Met twee handen houdt ze een kop koffie vast. Ze staart naar buiten.

‘Hoi,’ gaap ik. ‘Ben je al lang wakker?’

‘Eventjes,’ glimlacht ze. ‘Ik kon niet meer slapen en wilde je niet wakker maken. Wil je ook koffie?’

Ze loopt al naar het Nespresso-apparaat.

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik ga snel even douchen. Kunnen we beneden ontbijten. Het buffet is gewel-’

‘Ja, dat zal jij eens niet weten.’

Ik ga rechtop in bed zitten. ‘Ik dacht dat we het gisteren hadden uitgepraat.’

Ze antwoordt niet.

Er wordt op de deur geklopt. Ik kijk op de wekker. Het is pas halftien. ‘We hadden dat DO NOT DISTURB-bordje toch opgehangen?’

‘Ik heb roomservice besteld.’

Roomservice.

Ik tuur naar haar gezicht. Ze ontwijkt mijn blik.

‘Ga je het uitmaken?’ vraag ik.

Ze antwoordt niet, loopt in haar badjas naar de deur.

‘Ja dus,’ zeg ik. ‘Godverdomme, Maud.’ Ik verdwijn in mijn nakie de badkamer in. Vanaf de wc hoor ik een jongen het ontbijt

de kamer in rijden. Maud bedankt hem en geeft hem een fooi.

Ik trek ook een badjas aan en ga tegenover haar aan tafel zitten. Zwijgend kijken we elkaar aan. Ze snijdt een croissant doormidden, doet er met een lepel wat van de scrambled eggs op en geeft hem aan mij. Als ik een hap neem, valt er een beetje ei op mijn witte badjas. Ik probeer het er met mijn vingers af te pulken.

‘Nou, je hebt in ieder geval de primeur,’ zeg ik na een tijdje. ‘Je bent de eerste vrouw in mijn leven door wie ik ben gedumpte. En dat in een hotel.’

‘Zo moet je het niet zien,’ zegt ze.

‘Zo zie ik het wel,’ zeg ik en ik sta op. Ik loop naar de badkamer en smijt mijn badjas op de vloer. Ik zet de stortdouche aan, wacht tot hij warm wordt en ga eronder staan, voorovergebogen, mijn handen tegen de muur. In een rekje staat een hele rij flacons bath & shewergel. Horny Cow. Lazy Cow. Grumpy Cow. Knackered Cow. Ik twijfel tussen de laatste twee.

‘Stijn...’

Ik draai me om. Ze staat aangekleed in de badkamer. Haar ogen zijn nat. ‘Ik bel je nog.’

Dan draait ze zich om en loopt weg.

‘Maud! Maud, kom terug!’ Ik zet snel de douche uit, gris een grote witte handdoek van het rek, maar hoor de deur van de kamer al dichtslaan. Ik laat de handdoek vallen, ren de kamer in en open de deur. Ze staat al bij de lift, haar tas over haar schouder. ‘Maud, wacht nou even!’ Zonder om te kijken stapt ze de lift in.

Ik ren naar haar toe. Voor me gaat de liftdeur langzaam dicht. Achter me hoor ik de zware deur van de hotelkamer dichtvallen.

Stropdas en pak zijn niet toegestaan binnen de muren van Soho House, maar de huisregels voorzien niet in een beleid ten aanzien van naakte gasten. Het duurt een paar tellen voor het tot me doordringt dat ik drijfnat en poedelnaakt in een hotelgang sta. Wat nu? Naakt in de lift stappen en bij de receptie om een

nieuwe keycard vragen? Op een andere kamerdeur kloppen en vragen of ze de receptie willen bellen? Hopen dat iemand van housekeeping toevallig de gang in komt lopen? Voor ik tot een besluit kan komen, gaat er halverwege de gang een deur open, waaruit een man met een hipsterbaardje tevoorschijn komt. Hij draagt een t-shirt en korte broek. Achter hem verschijnt een vrouw in een sportoutfitje. Ik bid dat het buitenlanders zijn. Als ze mij zien, schrikken ze. Ik besluit ze aan te spreken en roep: ‘Sorry, sorry, I do realize this looks very awkward, but can you please lend me a... eh... badjas?’

De hipster schiet in de lach. Hij pakt zijn keycard en loopt terug de kamer in. Zijn vrouw schiet achter hem aan. Ik sta rillend in de gang. Het duurt niet lang voor de man weer naar buiten komt, in zijn eentje, een witte Soho-badjas onder zijn arm.

‘Thank you so much,’ zeg ik opgelucht en ik trek snel de badjas over mijn natte lijf aan.

‘No problem,’ zegt hij lachend. Dan verandert zijn blik. Hij houdt zijn hoofd een beetje schuin en kijkt me verbaasd aan. ‘Jij bent toch die schrijver?’

TWAALF UUR EERDER

Soho House geeft een groot wereldwijd feest: The 24/7 Party. In de hal staan grote schermen waarop geschakeld wordt tussen Londen, Miami, Istanbul, Sydney en alle plekken ter wereld waar men in de verschillende *houses* tot zeven uur plaatselijke tijd feest aan het vieren is. In de bar op de vierde verdieping van Soho House Amsterdam staan twee dj’s uit Los Angeles, in de kleine zaal een hiphop-dj uit Londen en bij het zwembad op het *roofterrace* zijn voor de gelegenheid vier heteluchtkanonnen neergezet die de boel warm moeten houden. Het is half november, de temperatuur in Amsterdam is twee graden, de dj draait balearic house. Maandag vertoont de kleine bioscoopzaal die het

pand herbergt een bekroonde documentaire over *climate change*, maar vanavond is het feest.

Bij de opening van Amsterdams nieuwste hotspot, afgelopen zomer, was ik er ook bij. Ik was net even single en had het een maand ervoor uitgemaakt met mijn laatste vriendin. Ik had Luna gevraagd of ze zin had mee te gaan. Dat vond ze prima, maar ze had wel meteen gezegd dat ze het niet zag zitten met haar vader aan het zwembad op het dakterras te gaan liggen. En of ik niet dat hawaïhemd aan wilde doen dat ik de laatste tijd vaak droeg, maar gewoon een mooi linnen exemplaar en een simpele ('lange, pap, lange!') broek.

Dat was een halfjaar geleden. Nu ben ik met Maud. We zijn sinds een paar maanden officieel een stel. Officieus al wat langer. Frenk is ook present.

'Net echt,' zegt Maud. 'Zit ik hier ineens als de vriendin van Stijn. Wie had dat ooit kunnen denken?'

'Mwoah,' antwoordt Frenk, terwijl hij een slok van zijn Moscow Mule neemt, 'ik schrik niet zo snel meer. Ik heb al het nodige met jullie meegemaakt, hè...'

We hangen over de reling en kijken naar de grachtenpanden beneden ons. De stad is een poppenhuis vanaf hier. We hebben net met z'n drieën gegeten in het restaurant op de vierde, Maud wilde even een sigaretje roken voor we aan het dessert begonnen. In het restaurant, in de lift en hierboven op het dakterras is het vanavond weer Stijntje hier en Stijntje daar: 'Hallo schatje, alles goed?' en 'Hé ouwe, gaat-ie?' Om de paar meter word ik door iemand gezoend, geschouderklopt of gebokst. Aan iedereen die me begroet, stel ik Maud voor. De wereld mag weten dat ik smoorverliefd ben.

'Pfff,' verzucht Maud. 'Al die types die op je afkomen en doen alsof ze je beste vriend zijn.'

'Het went vanzelf,' zeg ik. Ik geef haar een kus.

'Ik hoop het,' zegt ze.

Soho House is 'a community of like-minded individuals for people in the creative industry'. De dresscode is urban of, zoals vanavond, urban chic – men wil geen 'corporate'-sfeer. Soho House heeft haar origine in Londen, waar de eerste vestiging werd opgericht in 1995. Inmiddels zijn er Soho Houses in alle coole steden op deze planeet. In ieder house zit een hotel, enkele barren, twee of drie restaurants, een zwembad, een club, een bioscoop, een gym en yogaroom. In Amsterdam is men gevestigd in een oud bankgebouw van vijf verdiepingen, ingeklemd tussen de Spuistraat en het Singel. De voertaal is Engels. Een drankje aan de bar bestellen in het Nederlands is niet mogelijk, wat voor mijn zus reden genoeg zou zijn om principieel te weigeren een stap over de drempel te zetten. 'Doe mar gewôon, dan doede al gek genuug.'

Niet dat mijn zus hier naar binnen zou mogen, want Soho House is een 'private members club'. Om member te kunnen worden moet je in de creative industry werken. Je aanvraag dient door minimaal twee andere members te worden ondersteund, compleet met een motivatie waarom ze vinden dat jij iets toevoegt aan de club. Als het management van Soho groen licht geeft, mag je 1400 euro betalen en dan ben je lid. Tenminste, als de ledenstop ooit nog wordt opgeheven. Het is moeilijker member te worden van Soho House dan een seizoenkaart voor Ajax te bemachtigen.

De privacy van de gasten wordt streng bewaakt. Fotograferen is strikt verboden. Een selfie op social media posten betekent een waarschuwing, bij herhaling volgt onherroepelijk het intrekken van het membership. De BN'er-dichtheid per vierkante meter is hoog. Discreet als ik ben, zal ik niet uit de school klappen wie er zoal in Soho Amsterdam rondlopen, maar mocht er ooit een zelfmoordterrorist op het idee komen zichzelf in de hal van het hotel op te blazen, dan gaat er die avond geen enkele talkshow op televisie door.

De hotelkamers tijdens The 24/7 Party waren al maanden van tevoren gereserveerd, Amsterdam is populair. Na veel gedoe en

telefoontjes met de manager heb ik toch last minute een leuke kamer voor Maud en mijzelf kunnen boeken. Niets stond een fantastische avond in de weg.

Achteraf kan ik stellen dat het fout ging tijdens het dessert. Maud kwam gierend van het lachen terug van de wc.

‘Wat ik nou toch tegenkwam,’ proestte ze. ‘Er stond een wijf... Een persiflage van een Italiaanse pornoactrice. Strakke witte broek, witte haltertop en he-le-maal onder de tattoos, over haar rug, haar schouders, tot op haar handen. Ik zweer het je, ik heb nog nooit in mijn leven zulke tieten gezien. Meloenen. En die stond ze ongegeneerd, in een volle toiletruimte, voor de spiegel te herschikken. In een háltertop. Iedereen keek. Zegt een Engels meisje tegen haar, met een knik naar die enorme ballen: “This definitely must have been a serious investment...” Waarop die vrouw zegt, met een vet Amsterdams accent: “Well I got them, dear, and you don’t.”’

Maud zat net lekker in haar verhaal, toen Frenk haar bij haar arm pakte en richting de toiletten knikte. ‘Zal je d’r hebben. En je hebt gelijk, dat is toch wel cupje P of Q.’ Nu werd ik toch ook wel benieuwd en ik draaide me om. Daar was ze. Maud had geen woord gelogen. Een karikatuur. Stripverhaalwerk. En ze keek recht in mijn ogen.

‘Stijn, schatje!’

Maud viel stil.

Ik probeerde kalm te blijven, stelde Maud en Frenk niet aan haar voor. Mensen aan andere tafels keken naar ons.

Ze boog voorover en kustte me. Vanuit mijn ooghoek zag ik Frenk naar haar *cleavage* kijken.

Hoe het met me was, of ik dit jaar nog naar Ibiza ging en o ja, nog bedankt voor dat gesigneerde exemplaar van mijn laatste roman. Erg attent van me.

Een minuut, hooguit twee, maar het voelde als een eeuwigheid tot ze eindelijk doorliep.

Het bleef even stil aan onze tafel.

‘Zeg niet dat je haar ook ooit hebt gedaan,’ zei Maud.

‘Nou zeg, wat een impertinente vraag...’

‘Ja dus.’

‘God, misschien wel een keer, ja. Maar toen had ze nog niet die, eh...’

‘Hoelang geleden?’

‘Toen het net uit was.’

‘Uit met wie?’

‘Met Joyce, geloof ik.’

‘Dat is een halfjaar geleden.’

‘Zo kort pas? Wat vliegt de tijd.’

‘Eén keer?’

‘Ik geloof het wel.’

‘Vaker dus.’

‘Jezus, Maud, het was voor jouw tijd en ze zag er toen nog echt niet zo ui-’

‘Eh, Maud, Stijn...’ zei Frenk, ‘vinden jullie het erg om dit te bespreken als ik er niet bij ben?’

Maud prikte met haar vork in de *pumpkin cake*. Ik sneed een stukje roquefort af. Frenk zei dat *Lazarus*, de bejubelde toneelvoorstelling naar het verhaal van David Bowie, volgend jaar naar Nederland kwam. Of Maud en ik zin hadden mee te gaan. ‘Ik denk niet dat ik me daar nu al op ga vastleggen, Frenk,’ zei Maud, terwijl ze me aankeek met een blik die ik me niet bij een fantastische avond had voorgesteld.

‘Weet je, Stijn,’ zei Maud toen we ’s avonds laat met een glas witte wijn op onze hotelkamer zaten, ‘als je met jou wat hebt, ligt het meteen onder een vergrootglas. Dat hebben we deze week weer gemerkt. En dan zeg je vanavond wel heel trots tegen iedereen dat ik je vriendin ben en je helemaal gek op me bent, maar het lijkt wel of je door het aan iedereen te vertellen wilt voorkomen

dat het ook weleens níét kan lukken. Misschien praten we onszelf wel aan dat het zo speciaal is. En dan komt er vanavond zo'n hoer bij je tafel staan en zie ik de blikken al. Ook naar mij. Zo van: die is de volgende in het rijtje. Dat maakt me onzeker. Ik heb ook wel types meegesleurd waarvan ik liever niet had gehad dat anderen het zagen, maar bij jou kijkt iedereen mee. En dat stopt nooit. Zelfs hier, op de coolste plek van Amsterdam niet. Hoe kwam dat wijf trouwens binnen? Het lijkt me niet iemand die een creatief beroep heeft.'

'Misschien was ze met iemand?'

'Je zal ermee gezien willen worden.'

Ik hou me even in en zeg dan toch, voorzichtig: 'Ik ben met haar de deur ook nooit uit gekomen.'

Maud probeert haar lach in te houden en gooit een kussen naar mijn hoofd. We stoeien op het bed, ik manoeuvreer mezelf boven op haar, druk haar armen naast haar hoofd en beweeg mijn gezicht naar het hare. We kussen.

'Mijn slettebakje...' zegt ze. Haar blik is ondeugend. 'Nou, waar wacht je op? Neem me.'

Na het vrijen lig ik in haar armen. Ik vertel over mijn vader en moeder, die ik zo lang papa leefde nooit een onvertogen woord tegen elkaar heb horen zeggen. 'Dát is wat ik wil,' zeg ik. 'Met jou, Maud. Ik ken je al dertig jaar en ik weet dat jij het voor mij bent. Ik wil je gelukkig maken. Ik wil óns gelukkig maken. Net zo gelukkig als mijn vader en moeder samen waren.'

NOG EVEN WAT VERDER TERUG

Mijn bekendheid is een zelfgecreëerd monster. Eerst was er het boek waardoor ik mezelf pardoes een imago bezorgde als 's lands bekendste vreemdganger sinds prins Bernhard. De helft van mijn vrienden pist geregeld buiten de pot, maar ik was zo slim om er

een boek over te schrijven. Toen kwam de verfilming en werd alles wat ik had geschreven nogmaals voorpaginanieuws in de bladen. Een paar jaar later besloot ik te scheiden van Roos, de vrouw met wie ik was vreemdgegaan tijdens Carmens ziekte, en daar begon de ellende weer van voor af aan: Stijn van Diepen was weer van zijn vrouw af. (Wéér. Alsof mijn eerste vrouw godverdomme niet door borstkanker maar door verwurging was doodgegaan.) Dit keer was ik het niet alleen die door paparazzi werd gestalkt, maar werden ook Roos en Luna door fotografen achtervolgd tot in de zandbak van het Vondelpark, zodat de 'ex-vrouw en kind van Stijn treurend om trieste scheiding' op de voorpagina van *Story* belandden.

Ook Joyce, de volgende vrouw op wie ik kneiterverliefd werd, maakte kennis met het fenomeen roddelpers, toen we innig zoenend op een terras in de Jordaan met een telelens op de foto werden gezet. 'Dit is de vrouw voor wie Stijn zijn huwelijk met Roos opblies!'

Maud was bij het grote publiek eerst alleen bekend van naam, als de bijdehante assistente van Frenk en Stijn in *Komt een vrouw bij de dokter*, *De weduwnaar* en *Haantjes*. Niemand kende haar achternaam, niemand wist hoe ze eruitzag, niemand wist waar ze woonde en dat beviel haar uitstekend.

Maud en ik gaan terug tot 1988, toen we als middentwintigers een jaar lang samen wat hadden. Daarna werden we vrienden en gelegenheidsminnaars. Na de dood van Carmen, op 14 mei 2001, was zij een van de vrouwen bij wie ik troost zocht. Toen ik twijfels begon te krijgen over het helende vermogen van mijn levensstijl als kersverse weduwnaar en had besloten Amsterdam te ontvluchten en met Luna naar Australië te vertrekken, was ze opgelucht. Net als de rest van mijn vriendenkring.

Een paar dagen voor ik vertrok, waren we na een wilde avond in Club NL nog een keer starnakel dronken en liederlijk geil bij elkaar in bed beland. Na de seks hadden we een fles wijn

opengetrokken. Maud lag met haar hoofd op mijn schouder, ik streekte haar haren. Zonder me aan te kijken vroeg ze waarom het eigenlijk nooit echt wat tussen ons was geworden, behalve die ene zomer toen we twintigers waren.

‘En dan?’ vroeg ik, starend naar de wijn die ze in haar glas liet ronddraaien. ‘Wat zou er dan zijn gebeurd?’

Ze was even stil. ‘Misschien waren we wel net zo gelukkig geworden als jij en Carmen.’

Ik gaf geen antwoord. Carmen had vlak voor haar dood ook weleens geopperd of dat geen goed idee was, als Maud en ik straks, als zij er niet meer zou zijn, samen verder zouden gaan. ‘Je weet wat je aan haar hebt, je vindt haar aantrekkelijk, het is een goede vrouw en Luna kent Maud goed.’ Bij die laatste woorden moest ze huilen. Nadat ze haar tranen had weggeveegd, had ik de suggestie resoluut weggewuifd, bang dat Carmen een vermoeden had dat Maud en ik het tijdens ons huwelijk in het geniep nog weleens gedaan hadden.

Nu vroeg Maud hetzelfde, weliswaar met een sloot alcohol op, maar toch. Had ik haar gevoelens al die jaren onderschat? Had ik niet doorgehad dat ze diep in haar hart altijd verliefd op me was gebleven, wetende dat ik Carmen mijn Droomvrouw had genoemd, dat ik een verhouding met Roos had gehad tijdens Carmens ziekte, dat ik nu, in de maanden na Carmens dood, niet alleen met haar maar met de ene na de andere vrouw de koffer in dook? Ik kreeg last van een oprispens schuldgevoel.

Dat was toen. We waren beiden dertigers, ik stond op het punt met mijn driejarige dochter voor onbepaalde tijd naar de andere kant van de wereld af te reizen. Toen ik enkele maanden later terugkeerde, vormde ik ineens een setje met Roos en dat heeft Maud nooit helemaal begrepen.

Er ontvouwde zich een chaotisch liefdesleven: op een bruiloft van een vriendin ontmoette Maud een man, werd verliefd, trouwde, kreeg een kind, ging scheiden, had een paar jaar een

affaire met een getrouwde man, liet een abortus uitvoeren, kreeg daarna een vriend die psychopathisch jaloers was en haar nadat ze het had uitgemaakt bleef stalken tot hij van de rechter een straatverbod kreeg opgelegd.

De laatste jaren was Maud min of meer *happy single mother*. Af en toe kruiste iets haar pad, maar langer dan een paar uur of hooguit enkele weken duurde het nooit.

En toen waren we, voor het eerst in achttien jaar, ineens allebei single. Beiden begin vijftig. Zij een zoon van veertien, ik een dochter van eenentwintig en eentje van elf.

Het begon ermee dat we samen een middagje naar Bloemen-daal gingen en ik die avond bij haar bleef slapen. We waren een tikkeltje aangeschoten, een beetje lacherig, hadden al die tijd niet meer samen het bed gedeeld. *For old times' sake*-seks. We waren allebei grote mensen, wie deed ons wat? Drie dagen later keken we samen voetbal, het WK was in volle gang, en nog voor rust van België-Brazilië lagen we op de bank op, onder en in elkaar. Maud bleef slapen, we deden het nog een keer en 's ochtends weer. Het voelde vertrouwd en superspannend tegelijk. Ik kende haar lichaam, ik kende haar erogene zones, ik kende haar voorkeuren en zij de mijne en we deden ons tegoed aan de nieuwe trucs en technieken die we in de loop der liefdes allebei hadden bijgeleerd. Het was Superbowl-level seks.

'*Phew*. Alles waar je in bed over fantaseert als twintiger, gebeurt ineens als je vijftig bent,' zuchtte Maud na weer een marathonsessie.

'Heb je vanavond eigenlijk wat te doen?' vroeg ik.

'Nee.'

'Zullen we samen een hapje eten?'

'Welja, waarom niet?' vroeg ze.

Omdat dit het stomste is wat we kunnen doen. Omdat het onze vriendschap kapot zal maken. Omdat we onszelf voor de gek aan het houden zijn. Omdat sprookjes niet bestaan. Dáárom niet! Dat

had ik moeten antwoorden, maar ik deed het niet. In plaats daarvan zei ik het stomste wat ik kon zeggen: ik zou haar oppikken op haar werk, zodat we samen een lekker lange avond konden hebben, ik zou ontbijt in huis halen ('Nog steeds verse jus en knäckebröd met roomkaas?') en daarna mijn twee afspraken in de ochtend skippen, of nee, weet je, laat ons gewoon de hele dag vrij nemen en ook de dag erna en de kinderen bij onze exen onderbrengen en dan samen met de auto naar Antwerpen gaan, daar een hotel nemen en elkaar de hele nacht op alle mogelijke manieren consumeren.

De volgende ochtend scheen het zonlicht door een kier in de gordijnen op haar gezicht. Maud sliep nog. Tien, twintig minuten lang lag ik naar haar te kijken. Toen ze wakker werd en zag dat ik haar aan het bekijken was, glimlachte ze verlegen.

'Ik weet niet of je het doorhebt,' fluisterde ik, 'maar volg ons mij zijn we stapelverliefd op elkaar aan het worden...'

Maud knikte. 'Wat hebben we al die tijd gedaan?' zei ze. Even later lagen we in een *superior kingsize bedroom* van Hotel De Keyser aan de Keyserlei in Antwerpen als pubers in elkaars armen te janken.

Frenk fronste toen ik hem vertelde dat Maud en ik wat dreigden te krijgen. 'Is dat nou wel zo'n slim idee, Stijn?'

Ik vertelde dat het onafwendbaar was en dat we elkaar natuurlijk door en door kenden, en dus precies wisten wat we aan elkaar hadden en zo.

'Dan gun ik jullie alle geluk,' antwoordde hij. 'Maar even dit, makker. Eén: niets op social media zetten. Twee: niet meteen weer gaan samenwonen. Drie: hou het nog even een beetje stil naar jullie kinderen, tot jullie zeker weten dat het serieus is.'

'Natuurlijk,' knikte ik. 'Ik ben niet gek. En Maud moet er al helemaal niet aan denken om met haar kop in het nieuws te komen.'

Schrijvers zijn panisch om over hun romans in wording te vertellen. Het brengt ongeluk. Ze zwijgen over de titel of zelfs maar over het onderwerp. Pas als het boek officieel is aangekondigd en de publiciteitsmachine van de uitgeverij op gang komt, verlaten ze hun hollen en nemen plaats aan tafel bij talkshows, laten zich al dan niet gewillig interviewen door kranten en vrouwenbladen en gaan midden in de nacht naar het Media Park in Hilversum om daar in een praatprogramma hun boek te promoten. Maar tot die tijd zwijgen ze als de bank van Zwitserland.

Ik niet. Ik vertel alles, aan iedereen. Onderwerp, verhaallijnen, personages, gedachten, ideeën; ik strooi ze kwistig in het rond, kan mijn bek niet houden als ik weer eens kinderlijk enthousiast ben en trek het allemaal net zo makkelijk weer terug als ik merk dat het niet werkt. Ik heb in de media boeken aangekondigd die nooit zijn verschenen, zet fragmenten die nog wemelen van de spelfouten op social media en lees in bibliotheken hele hoofdstukken voor die bij de eerste druk volledig weg geredigeerd blijken te zijn.

Frenks waarschuwende woorden over mijn prille relatie met Maud hadden koud zijn mond verlaten of ik had het nieuws over de nieuwe liefde van mijn leven al verteld aan mijn zus ('Nou, we gaon 't wir meemaoke, hè...'), mijn buurman, de meiden bij Harry's Koffiehuis, mijn personal trainer, mijn redacteur en het hele secretariaat bij mijn uitgever, mijn schoonmaakster en iedereen die ik verder die dagen tegenkwam. Ik was smoorverliefd, nee, deze keer echt, helemaal, Dit Was Haar. Wie? Maud. Ja, inderdaad dié Maud, mijn ouwe liefde, mijn ex-secretaresse, mijn soulmate, mijn hartsvriendin, de vrouw die alles van me wist, al mijn demonen kende, dwars door me heen keek, die ik niks kon wijsmaken, mijn hele verleden kende, die met Frenk getuige was geweest bij het huwelijk met Roos en die ik als eerste had verteld dat ik ging scheiden van Roos, die erbij was toen ik verliefd was op Joyce, die erbij was toen ik ooit verliefd werd op Carmen,

die het ziekbed van Carmen van dichtbij had meegemaakt, die me na Carmens dood had bijgestaan in de zwaarste periode van mijn leven, die Luna had zien opgroeien tot de volwassen vrouw die ze nu was. Díé Maud, de vrouw die ik al dertig jaar kende. Eindelijk hadden we elkaar gevonden.

De enigen die we het nog niet vertelden waren onze kinderen en onze exen. Roos nam mijn liefdesleven allang niet meer serieus, zij zag in ons stukgelopen huwelijk een nieuw bewijs van mijn onvermogen om een blijvende relatie te koesteren en had meteen voorspeld dat ik mijn volgende vriendin na een tijdje ook wel weer zou verlaten. ‘Ik geef jullie vijf jaar,’ had ze smalend gezegd toen ik vertelde dat ik verliefd was op Joyce. Het werden er zes. Ik stond niet te popelen om Roos te vertellen dat het nu Maud was op wie ik stapelgek was geworden. Ik kon de spottende blik al uittekenen.

Mauds ex, de vader van haar zoon, was aan het stalken geslagen, omdat hij het haar nog steeds niet vergaf dat ze hem had verlaten en bovendien altijd jaloers was geweest op wat Maud en ik ooit hadden, omdat hij diep vanbinnen voelde dat ze altijd verliefd was gebleven op mij. Daarbij had hij steeds het vermoeden gehad dat Maud en ik nog weleens hadden geneukt tijdens hun relatie. Dat laatste was niet waar, al had ik het wel een keer geprobeerd. Toen Narretje Notedop een weekje met zijn vriendjes in Ierland of god weet waar aan het vissen was, had ik haar ’s avonds laat na een paar glazen het bed in proberen te appen, maar ze had heldhaftig standgehouden. Een selfie van haar kont kon er nog net vanaf, maar daar bleef het bij die avond. Maud Monogamie, noemde ik haar soms plagerig.

Maar nu waren we dan eindelijk legaal samen. We doken een weekend onder in Milaan om daar hand in hand te kunnen lopen en elkaar in het openbaar af te lebben zoals ieder verliefd stel dat doet.

Op de eerste ochtend in de Kinderboekenweek, vlak voor ik

in de auto zou stappen om op een school in Nijmegen achtste-groepers te vertellen dat lezen toch echt heus best wel leuk was, stond ik met een Nespresso nog snel even het laatste nieuws op NU.nl te lezen. Ik schrok me het apezuur. Op de voorpagina, tussen het nieuws dat Ajax een nieuwe Argentijnse verdediger had en de VVD een nieuwe fraudezaak, stond een video van Maud en mij, heftig tongend op een terras op de Piazza Duomo in Milano.

Met trillende vingers klikte ik op de link naar het artikel en las dat Stijn van Diepen een nieuwe liefde had en dat het wederom, na Roos, een personage uit zijn eigen boek was. De journalist had zijn huiswerk gedaan. Binnen een halfuur hadden alle humaninterest-, gossip-, roddel- en entertainmentsites het nieuws overgenomen: *De Telegraaf*, *AD*, *LINDA*, *Grazia*, *JAN*, *Het Parool*, *Brabants Dagblad*, *Joop*, *GeenStijl*, *Shownieuws*, *Boulevard*: allemaal wilden ze het grote nieuws melden dat ‘Stijn en zijn sensuele secretaresse smoorverliefd’ waren. Dat Maud al twintig jaar mijn secretaresse niet meer was, deed niet ter zake.

In allerijl belden we onze kinderen en onze exen. Vooral de laatste categorie was niet opgetogen. ‘Doe wat je niet laten kunt,’ zei Roos. Ook enkele zomervriendinnen, niet wetend van elkaars bestaan, die ik in het interbellum tussen Joyce en Maud bij toerbeurt het hof had gemaakt, zochten meteen contact. ‘Huh? Hoe dan?!’ Mauds verknipte ex stuurde mij via Instagram een bericht dat-ie wist waar ik woonde en dat ik moest beseffen dat zijn straatverbod daar niet gold.

Diezelfde avond openden *RTL Boulevard* en *SBS Shownieuws* met een item over de vrouw met wie Stijn zich in Milaan veilig waande. De redacties hadden hun werk gedegen gedaan: Mauds hele doopceel was gelicht, inclusief de rechtszaak met de stalkende ex, naam en leeftijd van haar zoon en foto’s van zijn Instagramaccount waarop hij samen met zijn moeder te zien was.

GeenStijl ging de dag erna nog wat verder en publiceerde een verhaal met de kop: ‘Seks met Stijn en Maud’.

‘Wie wat bewaart heeft wat.’ Ik open mijn hand en laat Maud een zilverpapiertje zien.

Ze kijkt ernaar en richt haar blik vervolgens op mij. ‘Nee... dat meen je niet.’

‘Zolang Frenk er geen last van heeft, maakt het niet uit, toch?’

Zonder haar antwoord af te wachten, vouw ik het pakje open en strooi de inhoud voorzichtig op de glazen tafel. Ik haal een bankbiljet uit mijn zak en vouw het tot een rolletje.

Nadat ik mijn neus heb afgeveegd, geef ik het rolletje aan Maud. Even twijfelt ze. ‘Ach, waarom ook niet,’ zegt ze. ‘Goed afzakkertje.’

Mauds ogen tollen. Ze heeft haar ene been over de rand van de bank geslagen en het andere opgetrokken. Ik lig boven op haar en beweeg hard in haar lichaam.

‘Je wilt het,’ sis ik in haar oor. Mijn pik voelt alsof hij in brand staat.

Maud loenst. ‘Neem me,’ zegt ze met hese stem, ‘je mag alles met me doen...’

Mijn blik valt op de fles champagne die we zojuist hebben opgemaakt.

‘Wacht even.’

Ik grijp de fles, zet hem aan mijn mond en neem een flinke slok. Dan duik ik tussen haar benen. Met mijn vingers trek ik haar schaamlippen open en laat voorzichtig de champagne over haar vulva stromen.

‘Jaaa...’ zucht Maud.

Ik lik haar en kijk van tussen haar benen naar haar bovenlichaam. Ze heeft een hoek van het kussen op de bank in haar mond gestopt om het gekreun te dempen. Ze beweegt steeds wilder, haar borsten deinen op en neer.

Schokkend komt ze klaar.

Ik ga op mijn knieën zitten en breng mijn lul weer voor haar kletsnatte kut. Ik kijk naar beneden, hoe ik hem langzaam tussen haar